

ikke blander sig i, og hvis man udfordrer ytringsfriheden, må det afgøres ved domstolene. Men statsministeren har i et interview den 3. februar med Al-Arabiya sagt følgende – jeg citerer to en halv linje:

Jeg gjorde det klart, at den danske regering fordømmer ethvert udtryk og enhver handling, som krænker folks religiøse følelser, og jeg gjorde det klart, at vi fordømmer alle udtryksmåder, der forsøger at dæmonisere folk på baggrund af deres religion eller etniske baggrund. Citat slut.

Er det alligevel ikke det tætteste, statsministeren har været på at gøre det, han indtil nu har sagt at han ikke kan gøre, nemlig på den danske regerings vegne klart fordømme – klart fordømme – ethvert udtryk og enhver handling, der krænker folk og dæmoniserer folk? Var det ikke det, statsministeren gav udtryk for på Al-Arabiya?

Kl. 13.15

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nej, det må jeg bestemt afvise. Det, jeg gjorde på Al-Arabiya, var at citere min nytårstale, som hr. Villy Søvndal har erklæret sig meget enig i. Det var det, jeg gjorde.

Det er jo rigtigt, som hr. Villy Søvndal siger, at i hr. Søvndals tilfælde har jeg været lidt tøvende over for det med får og bukke osv., men det skyldes, at hr. Villy Søvndal har indtaget begge standpunkter i denne sag. Den 17. december indrykkede hr. Villy Søvndal et indlæg i Jyllands-Posten, hvor der stod, at Jyllands-Postens Muhammedtegninger havde været befriende, fordi de gav et tiltrængt skub til den lidt selvtilfredse og trætte forestilling om, at når det gælder demokrati, er den hellige grav vel forvaret. Hr. Villy Søvndal skrev i indlægget:

Så jo, lad alle os demokrater stå sammen mod mullaher og imamer og islamister, når de vil knægte ytringsfriheden, fordi de føler sig stødt på, hvad de finder helligt; lad os sammen tilkendegive, at hvad I måtte finde helligt, finder vi andre profant, så I må lære at leve med det; i det moderne demokrati kan alt siges under ansvar for domstolene og den verdslige lovgivning.

Det var det, hr. Villy Søvndal skrev, og her var der sandelig ikke noget »men«. Men så kom hr. Villy Søvndal pludselig på andre tanker den 9. marts, hvor han skrev i Information, at han mener, at ytringsfriheden har været truet, så jeg må konstatere, at hr. Villy Søvndal for en sikkerheds skyld har indtaget begge standpunkter i denne debat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3157

2) Til statsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Idet statsministeren har erkendt, at Danmark med Muhammedsagen står i sin vanskeligste udenrigspolitiske krise i mange årtier, hvordan vurderer statsministeren så at regeringens støtteparti har været behjælpeligt ved konstant at kritisere og undsige regeringens håndtering, når det gælder dialog, optræden på arabisk tv etc.?«

Villy Søvndal (SF):

Må jeg starte med at sige tak til statsministeren for citatet. Det er jo altid rart at se, at man bliver læst med interesse, og det er også rart at få fastslået, at hvis der er nogen, der fra starten har stået vagt om ytringsfriheden, er det lige præcis SF. Samtidig har vi selvfølgelig ligesom alle andre vurderet, om det er en klog måde, ytringsfriheden bliver anvendt på, men det er jo ikke det, der skiller fårene fra bukkene, når det forbyderiske »men« også har hvirvlet sig ind i statsministerens taler.

Det næste spørgsmål drejer sig om forholdet til Dansk Folkeparti. Det drejer sig om, at Danmark med statsministerens udtryk står i den vanskeligste udenrigspolitiske krise i mange årtier. I den situation er det jo helt afgørende, hvem man støtter sig til for at få løst op for krisen, og derfor vil jeg spørge helt stilfærdigt: Syntes regeringen, at regeringens støtteparti har været behjælpeligt, når det konstant har kritiseret regeringen, når regeringen har taget et initiativ for at dulme krisen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne understrege, at jeg har været meget tilfreds med den støtte og opbakning, regeringen har modtaget fra Dansk Folkeparti i forbindelse med denne meget vanskelige situation.

Villy Søvndal (SF):

Hvis man ser på de faktiske hændelser over tid, startede det med, at den danske ambassadør i Saudi-Arabien, Hans Klingenberg, forsøgte at dulme situationen dér, og jeg tror, det kun var ca. et kvarter efter, at han havde været på i de danske medier, at Dansk Folkeparti sagde, at nu skulle han indkaldes til at stå skoleret i Udenrigsministeriet.